
HET WOEKEREND WINKELIERKE

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels	Annick Gybels
Baandries 5	Wijnpeerstraat 7
3583 PAAL	9820 MERELBEKE
Tel. 011/42 64 05	Tel. 09/232 25 05
Bestellingen: rene.gybels@skynet.be	
	annick.gybels@skynet.be
Website: renegybels.wixsite.com/toneel	

HET WOEKEREND WINKELIERKE

Kort kerstspel in één bedrijf

door

René Gybels

1983 – herziene uitgave 2010

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@skynet.be

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

PERSONAGES

2 dames – 3 heren - 3 kinderen (3 jo of 2 jo – 1 me)

Lodewijk, de winkelier

Een timmerman, later Sint.Jozef

Een vrouw, later O.L.Vrouwke

Twee kinderen, David en Hannes (Hanna), later de twee herdertjes.

Een echtpaar, dame en heer.

Didierke, hun rotverwend zoontje

DECOR

Een winkeltje.

Vooraan links staat een tafeltje met daarachter een stoel. Voor het tafeltje staan enkele gevulde zakken.

Achteraan links staat een toonbank met enkele rekken, gevuld met allerlei winkelwaar

In de achterwand is een deur met bel, zo mogelijk ook een klein raam.

Rechts vooraan staan kerstbomen om te verkopen. Zoveel mogelijk verborgen door de kerstbomen is een doorgang waardoor het podium kan betreden worden.

KORTE INHOUD

Lodewijk, een winkelier kent maar één liefde: geld

Om hiervan zoveel mogelijk te vergaren verkoopt hij zijn winkelwaar aan woekerprijzen.

Hij is zeer onderdanig en kruiperig tegenover rijke klanten.

Arme mensen echter, die zijn woekerprijzen niet kunnen betalen, zet hij brutaal aan de deur.

Zo heeft hij de dag voor Kerstmis een man, twee kinderen en een vrouw de deur gewezen.

Wanneer de kerstnacht nadert en de eenzaamheid zwaar weegt, begint het winkelierke wroeging te krijgen.

In zijn slaap krijgt hij onverwacht bezoek.

Eerst verschijnen hem twee herdertjes, die op zoek zijn naar het kindeke.

Daarna verschijnen Sint-Jozef en O.L.Vrouwke.

Het zijn de arme mensen, die door Lodewijk zo slecht behandeld werden.

Hij herkent hen en als teken van berouw zet hij een kerststalleke met de beeldjes.

Wanneer Lodewijk ontwaakt is hij erg onrustig.

Hij tracht zijn geweten te sussen omdat het toch maar een droom was.

Als hij echter het kerststalleke ziet staan is hij ervan overtuigd dat zijn droom werkelijkheid was.

Wanneer even later de man, de vrouw en de twee kinderen terug in de winkel komen, behandelt Lodewijk hen alsof ze Sint-Jozef, O.L.Vrouwke en de herdertjes zijn.

Dit tot verbijstering van deze simpele mensen.

Ze weten niet wat er hen overkomt en zijn van mening zijn dat de winkelier zijn verstand verloren heeft.

Tenzij de kerstnacht voor een wonder heeft gezorgd.

Eerste tafereel: De winkelier en de timmerman.

(Wanneer het doek opengaat staat Lodewijk achter de toonbank. Hij maakt luidop zijn rekening. Hij spreekt heel hebbertig.)

LODEWIJK: Vierhonderd zevenentwintig eurokes
en vijfenzeventig centen.

(staat even na te denken)

Da's niet slecht, bijlange niet.

(na enkele ogenblikken)

Maar 't kan nog veel beter.

't Is morgen toch Kerstmis.

Als ik nog een paar dikke klanten over de vloer krijg,

rijkaards met een dikke geldbeugel,

die de centen laten rollen,

recht in mijn schuifke.

(Lodewijk komt achter de toonbank vandaan)

Cadeautje van mijnheer voor mevrouw.

En van mevrouw voor mijnheer.

En van mijnheer en mevrouw voor 't éinig zoontje of dochtertje.

En natuurlijk van 't zoontje of dochtertje voor mama en papa.

Dan worden er goede zaken gedaan.

Als de geldbeugel van die rijkaard altijd maar lichter en lichter wordt,
en Lodewijk zijn beurzeke altijd maar zwaarder en zwaarder,
meer moet dat niet zijn om mij gelukkig te voelen.

(Lodewijk neemt een doek en begint over de toonbank te wrijven. Na enkele ogenblikken keert hij zich terug tot de zaal.)

Maar soms krijgt ge ook van die arme luiszakken binnen.

Amai zulle, van dat volkje zult ge niet rap rijk worden.

Ze zoeken wat goedkoop spul,

ze vinden alles veel te duur

en als ze dan toch wat kopen

durven ze vragen om het op de boek te zetten.

Maar Lodewijk heeft gene boek zulle.

't Is betalen of laten liggen,

zeker als het van dat twijfelachtig volk is.

Want zo rap als ze wat poef hebben

ziet ge ze nooit meer terug.

En van die soort zie ik liever vanachter dan van voor.

(Lodewijk gaat terug naar de toonbank en begint opnieuw te wrijven.

Hij ontdekt een barst in zijn toonbank.

Hij neemt een hamer en tracht de nodige herstelling uit te voeren.

Dan gaat de bel. Een man met een gereedschapskoffer komt binnen.)

TIMMERMAN: Goeie dag winkelier.

LODEWIJK: Goeie dag.

(Lodewijk kijkt niet op en klopt onbeholpen verder.)

TIMMERMAN: Wat zie ik, stukken?

LODEWIJK: Ja, stukken.

TIMMERMAN: Als ge wilt winkelier,
dan breng ik dat wel even voor mekaar.

LODEWIJK: Zoudt gij dat kunnen?

TIMMERMAN: Natuurlijk kan ik dat.

Ik ben toch timmerman.

LODEWIJK: Timmerman, ha zo, mijnheer is timmerman.

Maar dan zal hij dat zeker kunnen.

Niets zo goed als een stielman, de dag van vandaag.

Behalve als ge ze nodig hebt.

Want ze zijn duur, hè mijnheer.

Niet te betalen.

Zeker niet door zo'n arm winkelierke als ik.

TIMMERMAN: Kom kom winkelier, niet overdrijven hè.
 Wij verdienen wij wel onze boterham
 maar daarmee is ook alles gezegd.

LODEWIJK: Jaja, daarmee is alles gezegd (*terzijde*)
 Maar nog niet alles betaald.

(De timmerman heeft intussen wat gereedschap genomen en voert een kleine herstelling uit.)

TIMMERMAN: Ziezo winkelier, dat is dan weer in orde zie.

LODEWIJK: (*gaat van dichtbij kijken*)
 Ja, dat is ferm gemaakt zeg.
 Ge ziet dat toch direct hè
 als ge met een stielman te doen hebt.
 Enne... wat gaat dat kosten?
 Toch niet teveel zeker?

TIMMERMAN: Dat kost u helemaal niks winkelier, helemaal niks.
 't Was maar een prulleke en 't was graag gedaan.
 Daarbij, mensen moeten mekaar kunnen helpen
 zonder dat het altijd geld moet kosten.

LODEWIJK: Dat is braaf zie. Dat is echt braaf.
 Zo moesten er meer mensen zijn
 die iemand gratis voor niks een plezier willen doen.
 Dan zou het leven toch schoon zijn, nietwaar timmerman?

TIMMERMAN: Ja zeker, 't is zoals ge zegt winkelier.

LODEWIJK: En wat kan ik voor u doen? Zegt u het maar.

TIMMERMAN: Ja ziet ge, ik ben hier in de buurt aan het werk.
 En ik kom een paar vijzen tekort.
 Als ik daarvoor helemaal naar huis moet
 dan kost me dat een hele reis en veel tijdverlies.
 En dan worden dat dure vijzen.
 En daarom dacht ik zo bij mezelf,
 misschien vind ik in dat winkelke wel mijn gerief.

LODEWIJK: Dat hebt ge goed gedacht timmerman.
 Ik zal eens kijken zie of ik u kan verder helpen.
(Lodewijk zoekt wat in de rekken en vindt een doosje.)
 Zou dat misschien kunnen dienen?

TIMMERMAN: (*bekijkt aandachtig het doosje*)
 Ik denk wel dat het zal gaan.

Daar ben ik ferm mee geholpen.
 Het bespaart me een hele reis naar huis.
 Hoeveel schuld heb ik u winkelier?

LODEWIJK: Eens kijken, dat euh... dat maakt dan 12 euro.

TIMMERMAN: Wablief? 12 euro?

Maar man, ge zijt niet goed wijs.
 12 euro voor zo een doosje vijzen.
 Kijk hier eens zie, op de doos staat maar 3 euro.

LODEWIJK: Hoezo, 3 euro? Dat zal dan verkeerd geprijsd zijn.
 En daarbij, een reis naar huis en het tijdverlies,
 dan worden dat toch ook dure vijzen.
 Dat hebt ge toch zelf gezegd.

TIMMERMAN: Maar dat is nog geen reden
 om zulke woekerprijzen te vragen.
 Ik betaal 3 euro en geen cent meer.

LODEWIJK: Wabliefst zeg?

Mijnheer wil de prijs niet betalen die ik vraag.
 Dan zal hij het toch zonder vijzen moeten stellen.

TIMMERMAN: Maar winkelier, dat kunt ge toch niet maken.
 Ge vraagt het viervoud van de prijs.
 En dan heb ik uw toonbank nog wel hersteld. Gratis voor niets.

LODEWIJK: Dat heeft er niks mee te maken.

Niemand had u dat gevraagd.
 En als u dat te veel was, had ge dat maar niet moeten doen.
(Lodewijk komt vanachter de toonbank en wijst met uitgestoken vinger naar de deur.)
 En wilt ge nu eens rap maken dat ge uit mijne winkel verdwijnt,
 lelijke schooier dat ge daar staat!
 Daar zie, daar staat de deur.

TIMMERMAN: Ik ga al, winkelier, ik ga al.

(gaat tot aan de deur maar keert nog eens om)
 Maar één ding wil ik u nog zeggen:
 “doe zo verder en ge zult later verdoemd zijn”.

(De timmerman verlaat de winkel. Lodewijk richt zich verontwaardigd tot de zaal)

LODEWIJK: Hebt ge dat nu gehoord zeg.

Ik zal later verdoemd zijn.
 En dan heb ik nog zo mijn best gedaan om hem te helpen.

Ge moet maar durven hè.
 Dat hebt ge nu met dat volkske.
 Ze worden graag geholpen maar 't mag niks kosten.
 Maar dan moeten ze niet bij Lodewijkske te biechten komen zulle.
 Daar zijn ze aan het verkeerde adres.
 Ik hoop maar dat ik seffens nog wat ander volk over de vloer krijg.
 Ik zou graag nog een paar kerstbomen verkopen.
 Want na Kerstmis zijn ze niks meer waard
 en kan ik ze in 't vuur werpen.
 En dat zou toch echt zonde zijn.
 Want kijk eens wat een prachtige kerstbomen ik heb.
 En die kosten mij helemaal niks, nul euro, nul cent.
 Vorige nacht, terwijl iedereen sliep ben ik ze stiekem gaan kappen.
 Ja, op de Klitsberg, ge moogt het gerust weten.
(legt de vinger op de lippen) Maar niet verder vertellen hè.
 Maar ik verkoop ze dan ook voor een appel en een ei zulle.
 Allee, 10 euro voor zo een schoon kerstbomen,
 dat is toch geen geld zeker. Da's gratis voor niks.
 Ja gedomme, dat is zeker gratis voor niks.
 Wacht ik maar er rap 12,50 euro van.

Tweede tafereel: De winkelier en de twee arme kinderen.

(Terwijl de winkelier de prijs van de kerstbomen verandert, komen twee kinderen, David en Hannes, binnen.)

DAVID-HANNES: Dag winkelier.

LODEWIJK: *(kijkt even op)* Dag mannekes, een ogenblikje zulle.
 Ik kom u direct helpen. *(na enige ogenblikken)* Ziezo, 't is gedaan.
 Waarmee kan ik u van dienst zijn? Zegt u het maar.

DAVID: Wij willen graag een cadeautje kopen voor ons moeke.

LODEWIJK: Een cadeautje voor uw moeke, maar da's braaf zie.
 En waaraan hadden jullie gedacht?

HANNES: Dat weten we zelf nog niet.

LODEWIJK: Misschien willen de mannekes een kerstboom kopen voor hun moeke?

DAVID: Nee winkelier, een kerstboom hebben we al.
 En daarbij, daar geven we toch geen geld aan.

LODEWIJK: Hoezo, daar geven we toch geen geld aan?
 Waar haalt ge die dan? Toch niet gaan kappen op de Klitsberg zeker?
 Pas op hè, da's stelen zulle. Daar kunt ge voor in de bak vliegen.

DAVID: Nee winkelier, niet op de Klitsberg.
 En stelen doen we hem ook niet. Ons vake zorgt daarvoor.

LODEWIJK: Ha zo, dan is het goed. Want kinderen die stelen
 dat is heel, heel slecht. Dat weet ge toch wel.
 Dus geen kerstboom. Dan zullen we eens wat anders zoeken.
 Misschien... een vaas?

HANNES: Ja een vaas, dat zou misschien wel goed zijn. Maar niet te groot hè.

DAVID: En niet te duur.

*(Lodewijk gaat achter de toonbank en neemt een vaas uit een rek
 waaraan één oor ontbreekt.)*

LODEWIJK: Hier heb ik nog een prachtige vaas zie.
 Wat vindt ge ervan?

HANNES: Maar winkelier, die vaas is kapot.

LODEWIJK: Hoe kapot? Waar is die vaas kapot?

DAVID: Daar is toch een oor af, winkelier.

LODEWIJK: Ach ja, nu ge het zegt, één oor is er vanaf.
 Dat had ik nog niet gezien.
 Maar kapot is ze niet zulle.
 Kijk eens, als ge ze zo zet ziet ge er niks van.
 En ge krijgt ze voor een spotprijsje. Laat me eens kijken.
 Normaal gezien kost zo een vaas toch wel 50 euro.
 Maar omdat het voor uw moeke is
 en omdat ge zo een brave kinderen zijt
 laat ik ze u voor..... 25 euro.

*(De kinderen steken de koppen bij mekaar om te beraadslagen. Intussen
 komt een rijk echtpaar met hun zoontje binnen.)*

DAVID: 't Is goed winkelier, we nemen de vaas.
 Maar we hebben wel een heel klein probleempje.

LODEWIJK: Hoezo, een klein probleempje?
 Ge hebt toch wel centen bij zeker?

DAVID: Jaja winkelier, we hebben zeker centen bij.
 Wij hebben er samen voor gespaard.
 Maar ... euh... alles samen hebben we maar 21 euro.
 En omdat die vaas toch kapot is dachten we
 dat... euh... dat dat wel genoeg zou zijn.

LODEWIJK: Wablieft zeg, geen geld genoeg bij.
 En dan durven afbieden op zo een schone vaas.
 Met wie zijn voeten zijt gij aan 't spelen, lelijke snotneuzen?

HANNES: Ja maar winkelier...

LODEWIJK: *(komt vanachter de toonbank en wijst de kinderen de deur.)*
 Niks te winkeliers. Maak dat ge buiten komt klein gespuis.
 Buiten, buiten, buiten!

(De winkelier duwt de kinderen naar buiten. Hannes roept zo hard hij kan.)

HANNES: Ja maar winkelier, en ons moeke dan!

LODEWIJK: Ons moeke dan, ons moeke dan.
 Dat zijn Lodewijk zijn zorgen niet.

Derde tafereel: De winkelier en een rijk echtpaar met kind.

(Lodewijk richt zich tot het echtpaar.)

LODEWIJK: Hebt ge dat nu gezien zeg?
 Wat die snotapen van vandaag zich allemaal durven permitteren.
 Armoezaaiers, straatkinderen. Geen opvoeding zeg ik u mijnheer.
 Die kinderen krijgen tegenwoordig geen opvoeding meer.
(Lodewijk aarzelt even en gaat dan verder.)
 Dat geldt natuurlijk niet voor alle kinderen hè mijnheer.
 Als ge uw zoontje ziet, dat is tenminste deftig opgevoed.
 Dat staat er zo op te lezen zie.
 Netjes gekleed, beleefd en goede manieren.
 Een kind van deftige ouders, dat ziet ge direct.
 En hoe heet het jonge heertje?

DAME: Ha winkelier, dat is ons Didierke.

LODEWIJK: Didierke, wat een schone naam zeg.
 En dat klinkt ook zo voornaam, Didier, wel wel wel.
 En waarmee kan ik jullie helpen asjeblijft? Zegt u het maar.

DAME: Ons Didierke wil nog graag een geschenk voor Kerstmis. Maar wat moet ge voor zo een jongen altijd kopen?

DIDIER: Ik wil een auto.

DAME: Maar Didierke toch, ge hebt thuis al zo veel auto's.
Wat gaat ge er toch allemaal mee doen?
En ge weet wat papa gezegd heeft: deze keer geen auto.

DIDIERKE: Ik wil een auto!

HEER: Didierke braaf zijn hè. Ge hebt al auto's genoeg.
Als ge nu eens een bouwdoos of een puzzel of...

DIDIERKE: *(stampt woedend met de voet op de grond en roept)*
Ik wil een auto, een auto, een auto!

LODEWIJK: Het jonge heertje heeft al duidelijk een eigen willetje.
Dat is heel goed mijnheer, dat is heel goed.
Die kinderen brengen het later heel ver.
Daar moogt ge niet teveel tegenin komen.

HEER: Allee, dan maar weer een auto.

LODEWIJK: We zullen eens kijken zie.
Wacht, hier heb ik nog een schone auto.
Hij is wel niet goedkoop, maar kwaliteit mijnheer, onverslijtbaar.

HEER: En wat kost die auto?

LODEWIJK: Normaal gezien ... euh... 120 euro.
Maar omdat het Kerstmis is, maken we er een rond getal van, 100 euro.

HEER: Dat is zeker niet goedkoop.
Maar als ons Didierke daarmee tevreden is, vooruit dan maar.

DAME: Zeg schat, een kerstboom mogen we niet vergeten hè.
Kerstmis zonder een kerstboom in huis, is geen echte Kerstmis.

LODEWIJK: *(wrijft zich vergenoegd de handen)* Een kerstboom, mevrouw?
Een kerstboom? Ik heb prachtige kerstbomen.
En spotgoedkoop. Slechts 15 euro.

DIDIERKE: *(staat bij de kerstbomen en kijkt op het prijskaartje)*
Papa, die mijnheer wil u bedriegen.
Die bomen kosten maar 12,50 euro.

HEER: *(komt kijken van dichterbij)* Ge hebt gelijk jongen.
Hela winkelier, die bomen kosten maar 12,50. Hier staat het geschreven.

LODEWIJK: Staat daar 12,50 euro op? Dat moet dan een misverstand zijn.
Maar als daar 12,50 euro staat krijgt ge hem aan 12,50 euro.
Alhoewel zo'n boom minstens 15 euro waard is.

HEER: Nee winkelier, die boom is helemaal geen 15 euro waard.
Die is zelfs geen 12,50 waard. Ik geef u 10 euro en geen cent meer.
En anders moogt ge hem houden.

LODEWIJK: 10 euro? Maar mijnheer, dan geef ik er geld aan toe. Zo kan ik niet eens het zout op mijn patattekes verdienen. 11 euro misschien?

HEER: Nee winkelier, 10 euro. Dat is mijn laatste woord.

LODEWIJK: Jaja, goed dan. 10 euro. Ik zou het eigenlijk niet mogen doen.
Ik moet toch iets kunnen verdienen.
Maar kom, 10 euro, omdat gij het zijt. En omdat het Kerstmis is.
*(Lodewijk heeft intussen een kerstboom tussen de andere bomen
uitgehaald en gaat terug achter zijn toonbank.)*
Zo, dat is dan samen 130 euro.

HEER: Hoe? 130 euro? Ik dacht dat 100 plus 10 nog altijd maar 110 was.

LODEWIJK: Dat is inderdaad zo mijnheer. Maar het is niet 100 plus 10, maar 120 plus 10. En dat maakt nog altijd 130.

HEER: Maar ge hebt ons die auto verkocht voor 100 euro winkelier.
Niet voor 120.

LODEWIJK: Heb ik u die auto gelaten voor 100 euro. Dat kan. Maar dat was dan voor ge begon af te pingelen op de prijs van die kerstboom. Ge kunt niet alles hebben hè mijnheer.

HEER: Winkelier, ik geef u 110 euro voor die auto en die kerstboom.
Het is te nemen of te laten.
En ik zet hier nooit nog een voet over de drempel
als ge mij durft bedriegen.

LODEWIJK: 't Is al goed, 110 euro. Voor deze keer dan.
Want zo kan mijn handel niet blijven draaien mijnheer.
Dan ga ik onvermijdelijk failliet.
Maar voor deze keer is het goed.
*(De heer betaalt 110 euro. Lodewijk steekt het geld weg in zijn
geldbeurs.)*
Zo beste mensen, van harte bedankt.
Nog een goede avond. En een zalig kerstfeest voor u allen.

DAME: Voor u hetzelfde winkelier.

LODEWIJK: En veel geluk met uw auto hè Didierke. Veel plezier ermee.

DAME: Wat zegt gij tegen mijnheer, Didierke?

DIDIERKE: Ik zeg niks tegen die bedrieger.

LODEWIJK: Jaja, een eigen willetje hè.

Allee nogmaals bedankt en merci.

(Het echtpaar en hun zoontje vertrekken met de auto en de kerstboom.

Als iedereen buiten is.)

Dikke nekken verdomme.

Mijnheer loopt gekleed gelijk een koning,

r

maar 15 eurokes voor zo een schone kerstboom is hem teveel.

Ik zal u eens rap wat zeggen zie.

Een stijve kol en een witte manchet

maar thuis op tafel gene fret. Dat soort volk ken ik maar al te goed.

En dan maar jannestreken verkopen

met hun verwend en eigenzinnig stom jong.

Gelukkig dat die kerstbomen mij niks kosten.

En dat ik die auto op een rommelmarkt

op de kop heb kunnen tikken voor 5 euro.

Ook van zo een verwend rotjong dat niet weet wat het wil.

Sommige mensen willen bedrogen worden.

En daar moet ik van profiteren.

Deze kerstavond is mijn geldbeurzeke weer wat zwaarder geworden.

Vierde tafereel: De winkelier en de arme vrouw.

LODEWIJK: Nu zal ik mijn winkeltje maar sluiten zeker.

Het rijk volk is zich nu aan 't opmaken om te feesten.

Hoogstens loopt er nog een armoezaaier binnen,

die voor een laag prijsje nog rap iets wil versieren.

Maar niet bij mij zulle.

Dat soort volk kan ik missen.

(De bel weerklinkt en er komt een armoedig geklede vrouw binnen.)

VROUW: Goede avond winkelier.

LODEWIJK: *(bekijkt de vrouw en wendt zich dan af naar de zaal)*

Dat bedoelde ik nu zie.

(tot de vrouw) 't Is al laat zulle.

Ik meende juist te sluiten.

Kom morgen maar terug.

In de voormiddag ben ik open.

VROUW: Ja maar winkelier, ik heb niet veel nodig.

't Zal niet lang duren.

Ik wilde nog wat lekkers kopen voor de kinderen.
Op kerstavond moet er toch iets in huis zijn.

LODEWIJK: Allee, zegt u het maar. Maar rap hè.

VROUW: Ja , laat eens kijken.

Een peperkoek... (*de winkelier bedient*)

En die doos koekjes daar...

En doe er ook nog een zakje snoep bij.

Ja winkelier, de kinderen mogen toch iets hebben met Kerstmis.

Dan zitten we straks samen rond de kerstboon en het stalleke.

En dan zingen we kerstliederen.

En tussendoor eten we een snoepje.

Zo wordt het alvast weer een gezellige kerstavond.

LODEWIJK: Ja ja, dat zal wel.

Zo, dat maakt dan samen 10 euro. Effen geld.

VROUW: Zeg winkelier, mijn man is hier in de buurt aan het werk.

En hij ontvangt pas deze avond zijn geld.

't Is toch wel goed zeker als ik morgenvroeg

binnenkom om te betalen.

LODEWIJK: Had ik het niet gedacht!

Had ik het niet gedacht!

Madame heeft geen geld bij.

VROUW: Ja maar winkelier, 10 euro is toch niet zo veel.

En morgenvroeg sta ik zonder fout

hier in uwe winkel om te betalen.

Dat beloof ik u.

WINKELIER: Nee madam, gij moet gij mij niks beloven.

Betalen moet ge, nu, direct, onmiddellijk.

En anders moogt dat kerstfeestje wel vergeten.

VROUW: Ja maar winkelier, een kerstfeestje met de kinderen,

dat is zo gezellig.

LODEWIJK: En een schuif met centjes in,

dat is ook gezellig madam.

VROUW: Maar de kinderen zullen zo erg ontgoocheld zijn

als ik niks in huis heb.

LODEWIJK: En is dat soms mijn schuld madam?

Als gij geen geld hebt

om de kinderen te geven wat ze nodig hebben,

dan had ge maar geen kinderen moeten kopen.

VROUW: Of ik kinderen koop of niet,
daar hebt gij toch geen zaken mee.

LODEWIJK: Juist madam, met uw zaken heb ik geen zaken.
Maar met mijn zaken heb ik wel zaken.
En mijn zaken zeggen: betalen of hier laten.
En stap het nu maar af.
Maak dat ge buiten komt.
Ge hebt al veel te veel van mijn tijd genomen.

VROUW: (*gaat tot aan de deur en roept*)
“Winkelier, gij zijt een slecht mens!”

LODEWIJK: En gij.... gij.... gij zijt... een poefmadame verdomme.

(Als de vrouw de winkel verlaat sluit de winkelier haastig de deur.)

Vijfde tafereel: De eenzame winkelier.

LODEWIJK: Hebt ge dat gehoord zeg,
wat die durfde zeggen, die... die poefmadam.
Ik... ik ben een slecht mens.
En zij maar kinderen kopen.
Of ze geld hebben of niet,
dat trekken ze zich allemaal niet aan.
Nee, niet ik, maar zij.... zij zijn slechte mensen.
(imiteert de arme vrouw)
“Ik kom morgen betalen, zonder fout. Dat beloof ik u”.
Ja ja, ik ken dat. Morgen ziet ge niemand.
En overmorgen ook niet.
En Lodewijkske kan fluiten naar zijn centen.
Maar mij niet gezien zulle.
(Lodewijk kijkt naar de overblijvende kerstbomen.)
Toch spijtig van die schone kerstbomen.
Ze hebben me zoveel zweet en schrik gekost.
En nu staan ze daar te wachten op het vuur.
(Hij schudt mistroostig het hoofd en gaat achter zijn toonbank.)
Ik zal nu mijn schuif maar leegmaken.
Ik stop al het geld in mijn beurs.
Dan kan ik het bewaren, hier op mijn hart.
Daar is het zeker veilig.
(Lodewijk maakt zijn schuif leeg, stopt al het geld in een beurs en verbergt deze op zijn hart. Dan neemt hij een pak boterhammen en een drinkbus en zet zich achter het tafeltje met zijn aangezicht gekeerd naar

de zaal.)

Nu begint overal het kerstfeest.

In ieder huis staat een kerstboom met veel lichtjes in.

En onder de kerstboom staat het stalleke.

Vader en moeder en de kinderen zitten er rond.

Ze zingen kerstliederen en geven elkaar geschenken.

Gezellig noemen ze dat.

Maar goed ook. Zo laten ze Lodewijkske een centje verdienen.

Ik zet geen kerstboom en geen kerstal.

Dat kost allemaal veel te veel geld.

En ik krijg toch van niemand een geschenk.

Daarbij Lodewijkske heeft geen gezelligheid nodig.

Hij wil alleen maar centen, centen, centen.

(Lodewijk grabbelt in de geldbeurs om zijn hals.)

Ha, dat gerinkel van muntstukken klinkt als muziek in mijn oren.

(Lodewijk neemt enkele muntstukken en drukt ze tegen zijn voorhoofd.)

Als ik dat metaal op mijn huid voel,

dan word ik warm van opwinding

omdat geld machtig maakt.

Maar daarna voel ik mij ijskoud worden van binnen

en wordt mijn hart zo hard als een steen.

Want een mens moet hard zijn om rijk te worden.

Hij mag geen medelijden kennen, met niemand.

(Lodewijk eet een stuk brood en drinkt even.)

Bwah, ik heb geen honger.

Ik ben veel te moe om te eten.

Kon ik 's nachts maar wat beter slapen.

Maar ik slaap nooit gerust.

De ganse nacht hoor ik geluiden....

en dan denk ik dat er dieven zijn

en dat ze mijn geld komen stelen.

Maar ze mogen mijn geld niet stelen. Dat is niet eerlijk.

Ik heb er hard moeten voor werken.

En ik heb het eerlijk verdiend.

Ze moesten al die dieven de bak indraaien.

Stil... luister eens... *(stilte)*

Ik zal toch de deur toch wel goed gesloten hebben zeker?

(Lodewijk gaat kijken of de deur wel goed vast is. Daarna keert hij terug naar de tafel en maakt het pak boterhammen dicht.)

Ik heb me weer voor niks ongerust gemaakt.

Ik zal toch maar proberen te slapen.

Als ik maar niet begin te dromen.

Ja, ik kan soms akelig dromen.

Dan zie ik de mensen die ik niet geholpen
 of bedrogen heb op me afkomen.
 Ze zijn kwaad en roepen “woekeraar” naar mij.
 Maar ik ben toch geen woekeraar.
 Ik doe alleen maar zaken en wil rijk worden.
 Zo rap mogelijk zo rijk mogelijk.
 En dat kan niemand mij kwalijk nemen.
 Alhoewel...misschien ben ik vandaag toch wat te ver gegaan.
 Die vijzen kosten inderdaad maar 3 euro en geen 12
 En dan had die timmerman mij nog wel een dienst bewezen.
 En die vaas voor die kinderen?
 In feite was ze niks meer waard.
 En die kinderen wilden er nog 21 euro voor betalen.
 Ik had een zaak kunnen doen en die kinderen zouden blij geweest zijn.
 (*lacht*) Hihhi, astant Didierke heb ik goed liggen gehad.
 Een auto van de rommelmarkt. Veel plezier zal hij er niet aan beleven.
 Maar hij verdient niet beter dat verwend rotjong.
 Maar dat arm moedertje verdiende wel beter.
 Bij haar thuis zal er dit jaar helaas geen gezellig kerstfeest zijn.
 En dat door mijn schuld.
 (*Lodewijk schudt het hoofd.*)
 Zo dadelijk begin ik nog spijt te krijgen.
 Nee nee, dat is voor niks nodig.
 Ik zal eens goed uitslapen met mijn hoofd op mijn geldbeurs.
 Dan zie ik de zaken morgen weer heel anders.
 (*Lodewijk legt zijn hoofd op tafel op de geldbeurs.*
Het licht wordt enigszins gedempt.
Lodewijk slaapt onrustig en beleeft een kwade droom. De droom wordt
geaccentueerd door onrustige muziek. Tussen de muziek door
weerklinken de stemmen van Hannes, de arme moeder en de timmerman.
-klankopname zo mogelijk met nagalm-)
 - Ja maar winkelier, en ons moeke dan!..ons moeke dan!. ons moeke dan!
 - Winkelier, ge zijt een slecht mens!..een slecht mens!!..een slecht mens!
 (*De winkelier beweegt telkens het hoofd onrustig heen en weer. Dan*
weerklinkt..)
 - Doe zo verder man en ge zult verdoemd zijn!... ge zult verdoemd zijn!
 ... verdoemd zijn!
 (*De winkelier veert recht en schreeuwt het uit*)
 Neeeee, ik wil niet verdoemd zijn! Ik wil niet! Ik wil niet!
 (*Lodewijk legt het hoofd terug op tafel, hij schokt nog een paar keer met*
de schouders en slaapt verder.
De onrustige muziek gaat over in een zachte achtergrondmuziek, die
gedurende de drie volgende taferelen blijft aanhouden.

Lodewijk droomt. Misschien kan dit geaccentueerd worden met de belichting.)

Zesde tafereel: De winkelier en de twee herdertjes.

(Lodewijk hoort in zijn droom de bel weerklinken.)

LODEWIJK: *(zet zich recht)*

Wat was dat?

Precies of de bel ging.

(Hij draait zich om en roept)

Is daar iemand?

(Hij gaat voorzichtig aan de deur kijken.)

Ik zal me zeker vergist hebben.

(Intussen zij twee herdertjes in de winkel gekomen door de verborgen opening achter de kerstbomen. Het zijn de twee kinderen David en Hannes. Wanneer Lodewijk zich omkeert ziet hij de twee herdertjes staan.)

LODEWIJK: Wel, wat komt gij hier doen mannekes?

Mijn winkel is gesloten zulle. Weet gij dat niet?

DAVID: Ja maar Lodewijk, wij komen niets kopen.

Wij zijn op zoek naar een kindeke.

LODEWIJK: Op zoek naar een kindeke?

En dat midden in de nacht.

DAVID: Ja zeker, midden in de nacht.

Terwijl wij ons buiten in het veld warmden aan het vuur,
stond er opeens vlak bij ons een engel.

Hij zei dat er een kindeke geboren was
dat vrede zou brengen op aarde
aan alle mensen van goeden wille.

LODEWIJK: En zou dat kindeke ook aan mij vrede willen brengen?

Want ziet ge, herdertjes, ik kan 's nachts bijna niet slapen.

En als ik slaap krijg ik altijd zo'n akelige dromen.

En dan ben ik zo angstig en onrustig.

HANNES: Natuurlijk brengt dat kindeke ook voor u vrede.

LODEWIJK: Ja, denkt ge dat?

Daar zou ik nu eens echt blij mee zijn zie.

Enne... zou dat veel geld kosten om die vrede te krijgen?

DAVID: Maar neen Lodewijk, die vrede kost u helemaal geen geld.

Alleen, ge moet van goeden wille zijn.

LODEWIJK: Ja maar herdertjes, dat ben ik zulle.

Lodewijk, het winkelierke is van heel goeden wille.

HANNES: Ja, ge zegt dat wel, Lodewijk,

Maar is dat ook wel waar?

't Is Kerstmis,

en ge hebt niet eens een kerststalleke gezet.

LODEWIJK: Och gottekes toch, hoe is dat toch mogelijk?

Dat ben ik nu eens rats vergeten zie.

Maar wacht, ik heb nog een stalleke in mijne winkel.

Dat ga ik direct zetten.

En ik zal er de beeldjes van de herdertjes ook bijzetten.

(Lodewijk gaat achter de toonbank.)

Hier heb ik nog een kerststalleke.

En de beeldjes van de herders heb ik ook nog.

(Terwijl Lodewijk spreekt heeft hij een kerststalleke en twee beeldjes van herders uit de rekken achter de toonbank genomen. Hij komt terug naar de kerstbomen waar de herdertjes stonden. Deze zijn echter verdwenen.)

Oh... nu zijn ze weg zie.

Herdertjes!!! Herdertjes!!!

Herdertjes, ik zet het stalleke met de beeldjes

onder de kerstbomen zulle. *(doet wat hij zegt.)*

En als ge het kindeke vindt,

wilt ge het dan vragen of het Lodewijk het winkelierke

ook vrede zou willen schenken.

Want ik zou zo doodgraag in vrede willen leven.

(Lodewijk zet zich terug achter de tafel)

Toch spijtig dat ze weg zijn.

Anders had ik ze nog wat lekkers kunnen meegeven.

(Lodewijk legt zijn hoofd opnieuw op de tafel.)

Zevende tafereel: De winkelier en Sint-Jozef.

(De bel rinkel opnieuw. Lodewijk veert recht.)

LODEWIJK: Ik geloof dat ze terug zijn.
(Lodewijk loopt naar de deur.)
 Nee, toch niet. Ik meende nochtans.
 Ik zal me weer vergist hebben.
(Lodewijk keert zich om en ziet Sint-Jozef staan.)
 Ha, dag... euh... mijnheer.

SINT-JOZEF: Dag Lodewijk.

LODEWIJK: Mijnheer kent mij precies?

SINT-JOZEF: Ja zeker, ik ken u Lodewijk.
 En gij, herkent gij mij niet?

LODEWIJK: *(denkt na)* Zou ik mijnheer moeten kennen?
 Ja, gij komt mij toch wel bekend voor.
 Maar... gij... gij lijkt op het beeldje van Sint-Jozef.
 Gij zijt toch Sint-Jozef niet zeker?

SINT-JOZEF: Inderdaad Lodewijk, ik ben Sint-Jozef.

LODEWIJK: Wel, wel, wel, Sint-Jozef in mijn winkelke.
 Wat een eer. Als de mensen dat horen,
 gaan ze allemaal bij mij willen kopen.

SINT-JOZEF: Zozo, Lodewijkske wil weer geld verdienen.
 En het viervoud van de prijs vragen zeker.
 Zoals aan die timmerman.

LODEWIJK: Hoe weet gij dat? Oei, oei, oei, die... die timmerman.
 Dat waart gij toch zeker niet, Sint-Jozef?

SINT-JOZEF: Toch wel winkelier,
 die timmerman, dat was ik, Sint-Jozef.

LODEWIJK: Maar Sint-Jopzef toch, dat kon ik toch niet weten.
 Moest ik dat geweten hebben hè,
 dan had ge die vijzen gratis voor niks gekregen.

SINT-JOZEF: Ik moest die vijzen niet gratis voor niks hebben Lodewijk.
 Ik wilde er een eerlijke prijs voor betalen.
 En daarbij Sint-Jozef of gene Sint-Jozef,
 ge moet aan iedereen een eerlijke prijs vragen.

LODEWIJK: Ja, ik weet het Sint-Jozef.

Maar ik wil zo graag rap rijk worden, ziet ge.
Als ik rijk ben, word ik misschien een beetje gelukkig.

SINT-JOZEF: Als ge u rijk maakt op de kap van arme mensen,
zult ge nooit gelukkig zijn, Lodewijk.
En daarbij, rijkdom betekent niet altijd geluk,
maar geluk... dat is rijkdom.

LODEWIJK: Maar dat geluk, Sint-Jozef,
hoe kan ik dat toch vinden?

SINT-JOZEF: Door eerlijk te zijn Lodewijk.
Door de arme mensen te helpen
in plaats van ze uit te buiten.
Geven maakt een mens veel gelukkiger
dan altijd maar nemen.
Denk daar maar eens goed over na.

LODEWIJK: Ja Sint-Jozef, dat zal ik doen.
Er eens goed over nadenken.
En nu ik u persoonlijk ken,
zal ik u altijd heel hard vereren.
En als ik iets kan doen voor u,
laat het mij dan weten.
Het is zo gebeurd.

SINT-JOZEF: Ge kunt heel zeker nog iets voor mij doen, Lodewijk.
Als ge mij toch zo hard wilt vereren,
zoudt ge kunnen beginnen met mijn beeld
in het kerststalleke te plaatsen.
Dat zou mij op kerstavond heel veel plezier doen.

LODEWIJK: Maar natuurlijk Sint-Jozef, natuurlijk.
Ik was er daarstraks al mee bezig
toen de herdertjes hier waren.
Wacht, ik ga het direct doen zie.

(Lodewijk gaat achter de toonbank het beeldje van Sint-Jozef halen. Als hij terugkomt is Sint-Jozef verdwenen en staat O.L.Vrouwke hem op te wachten.)

Achtste tafereel: De winkelier en Ons Lief Vrouwke.

LODEWIJK: Dag madam, wat komt gij hier doen?
Zo juist was Sint-Jozef nog hier.

O.-L.-V: Dat weet ik Lodewijk.
Maar Sint-Jozef moest dringend weg.

LODEWIJK: Dringend weg?
Hoe weet gij dat allemaal?
Gij kent gij Sint-Jozef precies heel goed.

O.-L.-V: Natuurlijk ken ik Sint-Jozef heel goed.

LODEWIJK: Maar dan zijt gij ... Ons Lief Vrouwke?

O.-L.-V: Ja Lodewijk, ik ben Ons Lief Vrouwke.

LODEWIJK: God, God, God, ook dat nog.
Wie had dat ooit durven dromen.
Maar... Lief Vrouwke, ik ken u van ergens.
't Is of ik u nog al eens gezien heb.
Gij lijkt veel op die... die...

O.-L.-V: Die poefmadam, wilt ge zeggen.
Ja Lodewijk, die poefmadam, dat was ik.

LODEWIJK: (*zinkt neer op zijn knieën*)
Vergiffenis, Lief Vrouwke, vergiffenis,
dat meende ik niet, echt waar niet zulle.
Maar ik kon toch niet weten dat
zo'n arm moederke Ons Lief Vrouwke zou zijn.

O.-L.-V: Dat had ge nochtans moeten weten Lodewijk.
Alle arme moederkes zijn toch een beetje Ons Lief Vrouwke.

LODEWIJK: Is dat waar?
Ja, nu ge het zegt. Eigenlijk is dat zo.
Dat ik daar toch niet eerder aan gedacht heb.
En is Ons Lief Vrouwke teruggekomen voor hare peperkoek.
Of voor haar koekjes en snoep.
Wacht, ik zal U alles meegeven zie.
En ge moet niks betalen. (*staat terug recht*)

O.-L.-V: Nee Lodewijk, daarvoor ben ik niet gekomen.
Ik wilde u alleen maar vragen om in 't vervolg
die arme moederkes niet meer uit te maken voor 'poefmadam'.

En om ze niet meer weg te jagen
als ze niet direct kunnen betalen.

LODEWIJK: Maar dat beloof ik u, Lief Vrouwke.

Dat zal ik nooit meer doen.

Ik zal voor die arme moederkes
een hele grote boek kopen
waar ik veel kan inschrijven.

Dan kunnen ze betalen als ze geld hebben.

En misschien zal ik er soms al eens een blad uitscheuren...
heel misschien.

O.-L.-V: Ja doe dat Lodewijk.

Dan zult ge veel mensen gelukkig maken.

En dan zult ge zelf ook rust en vrede kennen.

En ook wat gelukkig zijn.

LODEWIJK: Dat zou ik zo graag willen Lief Vrouwke.

En om U te laten zien dat ik het echt meen

ga ik direct het kerststalleke afmaken.

De herderkes staan er al in.

En hier heb ik Sint-Jozef.

(plaatst het beeld van Sint-Jozef in het stalleke).

Nu ga ik nog de beeldjes van Ons Lief Vrouwke
en het kindeke Jezus halen.

(Lodewijk gaat tot aan de toonbank.)

En den os en den ezel zal ik ook maar meebrengen.

Anders staan die seffens ook nog in mijne winkel.

*(Lodewijk neemt de beeldjes uit de rekken en gaat terug naar het
stalleke. Ons Lief Vrouwke is verdwenen.)*

Oh, nu is ze ook weg.

Ik zal het stalleke toch maar verder afmaken.

Dan kan ik rustig slapen.

*(Lodewijk plaatst de beeldjes in het stalleke, gaat terug naar de tafel en
slaapt verder.*

Er speelt zachte kerstmuziek.

*Na een weinig tijd gaat het eventueel aangepaste licht langzaam over in
gewoon daglicht.*

De morgen is aangebroken.

Het is Kerstmis.)

Negende tafereel: Het ontwaken

(Lodewijk wordt wakker. Hij geeuwt en rekt zich.)

LODEWIJK: Nu heb ik gedroomd zeg, niet te geloven.

(Lodewijk neemt een slok uit zijn drinkbus.)

Ik droomde dat Ons Lier Vrouwke in mijn winkelke kwam en Sint-Jozef en de herdertjes.

Het waren de timmerman, het arme moederke en de kinderen die ik gisteren aan de deur heb gezet.

Maar ze waren helemaal niet kwaad op mij.

Ze vroegen mij alleen of ik een kerststalleke wilde zetten.

En of ik voortaan eerlijk wilde zijn.

En de arme mensen wilde verder helpen.

En ik heb het hen nog beloofd ook.

Stel je voor, Lodewijk, die arme mensen helpt en alles voor niks weg geeft.

Of alles maar opschrijft in zijn boek tot die sukkels ooit eens geld hebben.

Tarara zulle, daar begint Lodewijk niet aan.

Gelukkig maar dat dromen niet echt zijn.

Zou ik vandaag mijn deur opendoen?

't Is wel Kerstmis, maar ge weet maar nooit.

Misschien loopt er toch nog een klant binnen.

Iemand die vergeten heeft om een kerstcadeau te kopen.

(Lodewijk gaat de deur openmaken. Wanneer hij terugkomt ziet hij het kerststalleke staan.)

Hela, waar komt dat kerststalleke vandaan?

Wie zou dat daar gezet hebben?

Gisteravond stond dat nog in de rekken.

Zou ik dan toch niet gedroomd hebben?

Goeie god, ik heb het niet gedroomd.

Ze zijn echt hier geweest.

Ons Lief Vrouwke, Sint-Jozef en de herdertjes zijn me in de kerstnacht komen bezoeken.

En ik die zo slecht geweest ben voor hen.

(De timmerman, zijn vrouw en de twee kinderen komen binnen.)

Och gottekes, daar zijn ze.

(Lodewijk gaat heel onderdanig naar hen toe.)

Dag Lief Vrouwke, dag Sint-Jozef, dag herdertjes.

(De timmerman, de vrouw en de kinderen kijken verbaasd naar elkaar.)

TIMMERMAN: Maar winkelier, ik ben Sint-Jozef niet zulle.

LODEWIJK: Nee, is mijnheer Sint-Jozef niet?

En mevrouw is zeker ook Ons Lief Vrouwke niet, hè?

VROUW: Nee winkelier, ik ben Ons Lief Vrouwke niet.

LODEWIJK: En zijn niet alle arme moederkes
een beetje Ons Lief Vrouwke... mevrouw?

VROUW: Ja winkelier, daar hebt ge wel gelijk in.

LODEWIJK: Ziet ge 't wel. Deze keer heb ik u herkend zulle.
En waarmee kan ik jullie van dienst zijn? Zegt u het maar.

TIMMERMAN: Ziet ge winkelier, gisteren zijn hier nogal
wat harde woorden gevallen. En 't is vandaag Kerstmis.
Daarom zijn we langs gekomen om vrede te sluiten.
Kerstmis is toch het feest van de vrede.

LODEWIJK: Oh, maar dat is schoon zie. Daar ben ik echt blij om.
Kom, zet u hier aan tafel. Dan haal ik wat lekkers.

VROUW: Maar dat is helemaal niet nodig winkelier.

LODEWIJK: Ja wel, Lief Vrouwke, toch wel.

Zet u maar. Ge doet er mij een groot plezier mee.

Ik heb zoveel tegenover jullie goed te maken.

(Lodewijk zet een paar stoelen bij en de vier zetten zich aan tafel.

*Dan haalt Lodewijk de peperkoek, de koekjes en het snoepgoed. Intussen
komt het echtpaar met hun zoontje binnen.)*

Hier zie, lekkere peperkoek en koekjes.

Neem maar, alles mag op.

Ik ben zo blij dat ge teruggekomen zijt.

TIMMERMAN- VROUW- KINDEREN: Bedankt winkelier.

LODEWIJK: Zeg maar Lodewijk, zoals deze nacht.

(Het viertal kijkt elkaar vragend aan.)

TIMMERMAN: Bedankt Lodewijk, maar echt,
dat hadden we niet verwacht.

DAME: *(kucht een paar maal om de aandacht te krijgen)*

Winkelier... winkelier.

LODEWIJK: Ja ja, ik kom seffens. Ziet ge niet dat ik bezig ben.

DAME: Maar we hebben niet veel tijd.

En ons Didierke wil zijn auto niet.

Hij komt hem terugbrengen.

LODEWIJK: Ha zo, Didierke wil zijn auto niet.

Hij komt hem terugbrengen.

Maar ik neem hem niet terug madam.

Als hij zijn auto niet wil,

moet hij hem maar verkopen op de rommelmarkt.

Daar krijgt hij er nog gemakkelijk 5 euro voor.

DAME: Maar daarover gaat het niet winkelier.

Ons Didierke wil zijn auto ruilen.

Hij heeft iets anders nodig.

LODEWIJK: Zozo, Didierke heeft iets anders nodig.

Weet ge wat uw Didierke nodig heeft madam?

Een ferm pak slaag voor zijn broek.

DAME: Winkelier, nu is het genoeg hè.

LODEWIJK: Nee madam, het is nog bijlange niet genoeg.

Want gij hè, en die schone mijnheer daar,

gij moest u schamen om dat ventje zo groot te brengen.

Dat wordt later een sukkelaar, een égoïst, een ik-manneke.

En zulke mensen worden niet gelukkig madam.

Daar weet ik van mee te spreken.

Dat uw Didierke een voorbeeld neemt aan die herdertjes daar.

Die spaarden van hun eigen centen

om hun moeke een cadeautje te kopen.

Zo moet ge een kind opvoeden.

HEER: Ge hebt gelijk winkelier.

Ons Didierke moet eens leren tevreden zijn met wat hij krijgt.

LODEWIJK: Ja zeker mijnheer, een mens moet kunnen tevreden zijn.

Want een tevreden mens is ook een gelukkig mens.

Kom eet een koekje mee. 't Is toch Kerstmis.

(Lodewijk gaat terug naar de tafel.)

Hier zie herdertjes, neem ook nog een snoepje.

En geef Didierke er ook één.

(Terwijl Lodewijk verder praat neemt één van de herdertjes een snoepje en draagt het naar Didierke. Deze neemt het aan en kegelt op de grond.)

Sint-Jozef jong, sinds deze nacht ben ik een heel ander mens geworden.

En 't is zoals ge zegt:

geven maakt veel gelukkiger dan altijd maar nemen.

Voor de eerste keer in mijn leven besef ik dat het Kerstmis is.

En ik voel zo'n intense vreugde want ik ben echt gelukkig.

EINDE

